

slaa med Hensyn til disse to Punkter, der øjensynlig er dem, der har vakt hans Mishag.

Hr. Hauge udtalte endvidere, at naar jeg nu havde forelagt et saadant Lovforslag, var det et Vidnesbyrd om, at jeg fuldstændig havde svigtet de Anskuelse, jeg hidtil har gjort gældende, og Hr. Hauge fandt der Tilslutning ogsaa fra andre Ordføreres Side. Hr. Niels Frederiksen udtalte, at det var den største Kolbøtte — jeg tør ikke garantere, det var Udtrykket, men det var noget i den Retning —, som han nogen Sinde havde set. Han føjede til, hvad der selvfølgelig gjorde mig meget ondt, at han ikke kunde have Tillid til en Mand, der foretog en saadan Ændring i sin Opfattelse, fordi han fik Ansvar. Jeg siger, det gør mig ondt, fordi jeg tror ikke, at den Sum af venlige Følelser, det ærede Medlem nærer overfor mig, taaler en saadan Reduktion som den, han her stiller i Udsigt. Hr. Sporon-Fiedler udtalte som Ordfører for det konservative Folkeparti, at han var bange for, at jeg var kommet saa højt op, at jeg helt oversaa Landbruget. Jeg er nu bange for, at det er det ærede Medlem, der er kommet lidt for højt op, og at han har glemt, hvad han gik med til for ikke mere end et Aar siden som Ordfører for det samme Parti.

Hr. Hauge oplæste en Udtalelse af mig angaaende Valutasituationen, der har staaet i „Berlingske Tidende“, og han mente deri at kunne finde Bevis for den mærkelige Omvendelse, der har fundet Sted, og den Omvæltning, der er indtraadt i mine Anskuelse. Maa jeg først takke Hr. Hauge, fordi han har fremdraget denne Udtalelse. Det sker ofte, at man gerne vil have sagt noget skriftlig eller mundtlig, og det falder meget daarligt ud for en, svarer slet ikke til, hvad man vilde have sagt, men jeg maa sige, at da jeg hørte denne Udtalelse, glædede jeg mig i al Beskedenhed, fordi denne Udtalelse siger paa en Maade, som jeg er fuldt tilfreds med, netop det, der var min Anskuelse og den Dag i Dag er min Anskuelse, den udtaler en Opfattelse, som ærede Medlemmer kan være overbeviste om, at jeg, saa længe jeg har med dansk Politik og offentlig Virksomhed i Landbrugets Tjeneste at gøre, alle Dage vil handle ud fra. Den paa-gældende Udtalelse angik Valutaspørgsmaalet og handlede om det, der den Gang var paa Tale, at Valutaraadet skulde have Indflydelse paa, hvad der maatte indføres her til Landet af Foderstoffer og Kunstgødning. Jeg fremhævede da — det kan ikke ses af det lille Udtog, der er revet ud af sin Sammenhæng —, at Landbruget i Modsætning til Industrien ikke nogen Sinde har

ønsket og forhaabentlig aldrig nogen Sinde vil ønske, at der paa kunstig Maade skal sikres det en Pris, der ligger over Verdensmarkedets Pris. Jeg fremhævede, at Landbrugets Udvikling — og ved Landbruget tænkte jeg paa det Landbrug, der er det bærende med Hensyn til Omsætning af hjemmeavlet og indkøbt Foder til forædlede Produkter, den egentlig Landbrugsindustri — aldrig vil kræve en saadan Beskyttelse. Det vil kun tage Verdensmarkedets Pris og vil altid være villigt til at forsyne ogsaa Hjemmemarkedet til Verdensmarkedets Pris. Jeg glæder mig over, at denne Udtalelse er kommet frem. Lad mig med det samme sige — jeg fik det ikke fremhævet stærkt nok ved Forelæggelsen —, at saa længe jeg har med disse Sager at gøre, vil jeg sætte alt ind paa, at dette Princip bliver fulgt og navnlig overfor det, der er det danske Landbrugs Specialitet, nemlig Fremstillingen af forædlede Produkter.

Jeg har set i Hovedorganet for Socialdemokratiet, at man paa den sædvanlige hadske Maade har omtalt Storbønderne og Agrarerne, der nu forlanger svimlende Priser for deres Smør, og at Arbejderne i Byerne maatte betale det, og man antyder, at det nu var paa Tide, at der foretoges en Fastsættelse af visse Priser for Smørrets Vedkommende. Jeg maa sige, at netop ud fra den Anskuelse, som jeg har givet Udtryk for, skal Socialdemokratiet ikke af mig vente, at der foretages Reguleringer for Smørpriserne for det indenlandske Marked, og jeg skal sige hvorfor. Er der noget, vi trænger til, saa er det dette, at vi samler alt, hvad der kan eksporteres, og saa eksporterer det til saa høje Priser som muligt. Alle andre Lande gør det i dette Øjeblik, og vi har ikke Raad til for indrepolitiske Formaalets Skyld et Øjeblik at se bort fra dette Hensyn. Og efter at vi med Hensyn til Valutasituationen er kommet derhen, at Skibsfarten, der jo for et Aar siden gav mægtige Bidrag til Bedring af Valutaen, er gaaet tilbage i saa Henseende, fordi Fragterne er gaaet ned, saa nærmer vi os mere og mere dertil, at de to Hovedstøtter for vor Handelsbalance og vor Valuta igen som før Krigen bliver Flæsk og Smør, og da har vi ikke Raad til at foretage kunstige Nedsættelser og sætte vort eget Forbrug op ved at gøre Produktet billigere. Hvad jeg her siger om Smørret, mener jeg maa gælde alt, hvad der kan eksporteres og har Eksportværdi fra Landbrugets Side.

Men saa vil man sige: det stemmer ikke med det Forslag, jeg her har forelagt for